

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

‘Orvelte is eng!’

Ze keek mij verschrikt aan. “Orvelte is eng!”. Niet helemaal het antwoord dat je zou verwachten wanneer je je beste maatje vertelt dat je naar de andere kant van de wereld gaat verhuizen. Eerder een “Oh nee, dan moet ik zo ver rijden!”, omdat Midden-Drenthe voor iedereen in het westen te ver weg is. “Is Orvelte eng? Maar hoezo dan?”, vroeg ik enigszins verbaasd. “Ik ben er vorig jaar toevallig nog geweest”, vervolgde ze haar verhaal. “Er was een soort kerstmarkt en daarna hebben we wat gegeten bij ‘de Kippendrift’. De kerstmarkt was heel mooi en het eten heerlijk, maar de ellende begon toen we weer richting de auto liepen”. Gespannen wachtte ik de rest van haar verhaal af. “Het was heel donker, we zagen geen hand voor ogen. Een enkele spookachtige ouderwetse lantaarnpaal gaf nog wat licht. We konden onze auto niet vinden en m’n parkeer-app bood ook geen uitkomst, want ineens was er ook geen internet meer!”. De rillingen liepen over mijn rug. “Is het uiteindelijk wel weer goed gekomen dan?”, vroeg ik. “Jawel, na lang zoeken liepen we letterlijk tegen een oudere dame aan. Ze praatte met een gek accent en leidde ons, met haar ‘Florence Nightingale’-lantaarn, stapvoets naar onze auto. Tilly heette ze geloof ik. Ze werkte bij de Orvelter Deur. Brr”. Langzaam zag ik de vele euro’s uit mijn portemonnee in de goot vallen. Is Orvelte dan echt zo eng?

“Het was heel donker, we zagen geen hand voor ogen. Een enkele spookachtige ouderwetse lantaarnpaal gaf nog wat licht”

We woonden toen nog in een rijtjeshuis ‘in het West’n’, zoals we hier in Orvelte zeggen. Een prima plek waar onze dochter geboren en getogen is. Toch irriteerden wij ons langzaamaan steeds meer aan het drukke en beknellende ‘op-elkaar-wonen’, maar door het verhaal van mijn maatje begon ik toch een beetje te twifelen. Doen we er wel goed aan de rust op te zoeken in een provincie waarvan veel mensen in het westen vinden dat het maar aan Duitsland verkocht moet worden? Zo’n rijtjeshuis voelt dan toch wel veilig, met aan weerszijden burens en een hoge schutting om het kleine achtertuintje. Helemaal niet eng. Integendeel. Dan is het in Orvelte wel anders. Bijna geen burens en een voor iedereen toegankelijke tuin. Even bekwam mij het gevoel dat de verhuizing misschien toch niet zo’n goed idee was, want één ding is zeker; ik ben te snel bang.

Nu hoor ik je denken: “Bang? Wat een onzin!”, en die gedachte is ook logisch. Zeker als je niet weet dat ik door mijn leventje heen een groot fan ben geworden van griezelfilms. Iets wat begon toen ik als klein jongetje, dat niet kon slapen, de woonkamer inliep en per ongeluk getuige werd van de douchegordijnscene van de Shining,

The Shining - Stephen King

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

uitgezonden op de piratenzender. Nog steeds schrik ik soms wakker van het aangezicht van Jack Nicholson met een bijl, die zijn slachtoffer bijna te pakken heeft. "Here's Johnny!". Het was het begin van een lange reeks enge films die ik, soms met een kussentje voor mijn ogen, heb gekeken. Inmiddels bijna allemaal denk ik. Ik geniet ervan, maar het heeft er ook toe geleid dat ik al snel dingen eng vind.

"Vond je het echt zo eng?", vroeg ik haar. Ze lachte. "Ik vond het maar een beetje eng, maar kan mij goed voorstellen dat het voor jou te spannend is daar in Orvelte!". Ik slikte, maar er was geen weg meer terug. Het koopcontract was al getekend en de basisschool voor onze dochter al uitgezocht. We zouden het gaan meemaken.

"Natuurlijk lijkt Professor Poffertje, met een rode ballon aan zijn hand, ineens helemaal niet meer zo vriendelijk"

In mei zijn we verhuisd, de lente maakte plaats voor de zomer en Orvelte bleek prachtig. Helemaal niet eng. Natuurlijk lijkt Professor Poffertje met een rode ballon aan zijn hand ineens helemaal niet meer zo vriendelijk. Of is een ritje met de paardentram een 'horror story' als Ewald zijn dag niet heeft. Ook is het best even schrikken als de schaapsherder Keils 's-ochtendsvroeg een nieuw schaap komt brengen en hij z'n haar nog niet heeft gekamd. En het nachtelijke verbrandingsritueel van Henk van het Kachel Walhalla is op z'n minst wat vreemd. Dat is voor een griezelfan als ik best spannend. En toen ik 's avonds laat een stil alarm zag flikkeren bij datzelfde Walhalla en ik dapper besloot, met onze hond aan mijn zijde, de boel eens even te gaan inspecteren, vlogen de flashbacks van 'Haunted House' flink langs en rende ik al snel weer naar binnen. Met een protesterende hond die het juist wel fijn vond buiten.

IT - Stephen King

The Staircase - Netflix

Inmiddels is het winter. De dagen zijn kort en donker en het weer is guur in Orvelte. Langzaam begin ik te begrijpen wat mijn maatje bedoelde. Overdag nog een enkele toerist die spontaan de tuin inloopt, maar 's avonds en 's nachts is het nu wel heel erg stil. Op het vreemde gegil van nachtelijke roofvogels na. Toen ik 's nachts even buiten stond te roken en er plotseling een uil voor mij langs vloog, deed ik toch even een stapje achteruit omdat ik de documentaire 'The Staircase' op Netflix had gekeken. Orvelte is best eng in de winter en kan zo een griezelfilm in.

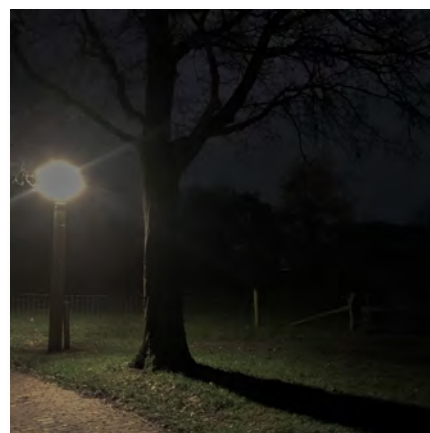
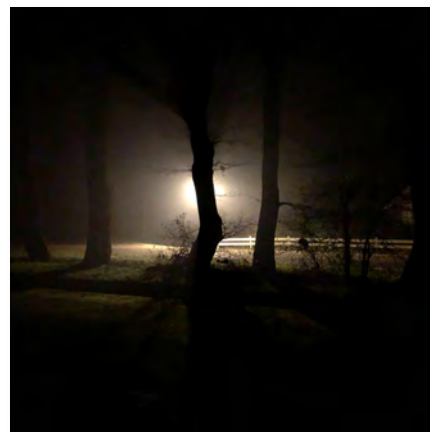
Het moet maar eens afgelopen zijn met die verklaarbare, maar onterechte angsten in het donker, bedacht ik mij deze week.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

We wonen met heel veel plezier in Orvelte en tegen het einde van de avond een rondje lopen met de hond moet rust geven en geen angstige stress. Het was tijd geworden om de nachtelijke schoonheid van Orvelte te ontmoeten, dus ben ik er 's nachts op uit getrokken met mijn camera en statief om plaatjes te maken van deze schoonheid. Dat is gelukt zoals je ziet. Prachtige mist, maneschijn door de bomen en de bijzondere lichtval van de lantaarns op de oude boerderijen. Ook de kerstverlichting bij 'de Vrouwe van Orvelte' komt prachtig tot zijn recht, ook al hangt het er het hele jaar. En échte stilte! Nee, Orvelte is helemaal niet eng, maar ook 's nachts misschien wel het mooiste plekje op aarde. Hopelijk lukt het nu mijn maatje weer eens deze kant op te krijgen. Als Orvelte niet te ver en vooral niet te eng is.

Robin

** Dit verhaal is fictie. Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op louter toeval.